

Двојац опаких намера

Пише: Драган Добрашиновић
четвртак, 13 октобар 2022 16:41

Сигнал који указује на извесност увођења санкција Русији које су до скоро заговарале само поједине екстремистичке НВО финансиране од САД и ЕУ и неколико прозападних медија, дакле мало али бучно друштво, јесте "отопљавање" односа између Александра Вучића и Драгана Ђиласа, шефа прозападног дела опозиционе сцене, неке врсте политичког крила традиционално антисрпски и антируски оријентисане "Друге Србије". Чињеница на коју је правовремено указивао веома мали број проницљивих посматрача, а која се односи на то да Ђилас није никакав опозиционар, већ Вучићев "спавач" инсталиран у опозиционе редове, сада постаје потпуно јасна и очигледна.

Последњих недеља, а нарочито по повратку из САД, где је уз сасвим очигледну логистичку подршку Александра Вучића, који на тај начин покушава да га и пред својим бирачима али и пред делом међународне заједнице легитимише као кредибилног будућег коалиционог партнера, учествовао на неколико састанака са средње позиционираним америчким политичарима, Ђилас из дана у дан, преко прозападних али и отворено прорезимских медија, у којима до скоро не само да није имао приступ него је уживао статус политичког криминалца који треба да одробија за некадашњу пљачку грађана, фанатично промовише став о неопходности увођења санкција Русији.

Чињеница на коју је правовремено указивао веома мали број проницљивих посматрача, а која се односи на то да Ђилас није никакав опозиционар, већ Вучићев "спавач" инсталиран у опозиционе редове, сада постаје потпуно јасна и очигледна.

Ђилас, као политичар без икакве ширине у разумевању геополитичких прилика, скромног општег образовања и без икаквих чврстих политичких ставова, али са извесним утицајем у делу јавности који се додатно "билдује" честим медијским наступима и дозираним изливима милости од стране Александра Вучића, несумњиво је "пробуђен" с намером да свом стварном шефу помогне у послу који у данашњој Србији није лако обавити. Ђиласа за ову нечасну, али њему сасвим примерену улогу, препоручује прилично прљава прошлост и потенцијално, уколико ситуација тако буде налагала и једини надлежан за његову судбину тако одлучи, веома узнемирујућа будућност.

И док се српској јавности протура подвала да наша политичка сцена врви од неодговорних, проруских актера и екстремних десничара, којима је интерес Русије неупоредиво важнији од интереса Србије а чији се екстремизам, иначе, састоји у ставу да је признавање независности Косова и Метохије неприхватљиво, истовремено се пласира лаж епских размера о наводно одговорној националној политици коју води Александар Вучић, а са њом је, ето, сагласан чак и један Драган Ђилас, и у чијем је центру искључиво брига о Србији. И баш у име те бриге морају бити уведене санкције Русији, како тврди Ђилас, односно оне неће бити уведене "све док штета која се наноси Србији не буде превелика", како то на нешто пријемчивији начин, али готово призивајући такву штету, поручује Вучић. Дакле, Ђилас хоће, Вучић неће, али мораће.

А тренутак када ће неувођење санкција Русији довести до штете која ће бити превелика се, и по једном и по другом промотеру њиховог увођења, оном отвореном и оном све мање прикривеном, ближи. Кључан аргумент који оба актера наводе томе у прилог је извесност одласка страних инвеститора из Србије и огромна штета која ће бити нанесена српској економији. Уз то, као додатак, иде читав низ катастрофичних пројекција будућности, које се крећу од забране извоза наших производа на западна тржишта, преко онемогућавања увоза нафте, па до укидања безвизног режима за грађане Србије. Додаваће, наравно, наредних дана и недеља ко се чега буде досетио, не би ли се степен застрашивања Срба због онога што ће нам племените САД и ЕУ урадити у процесу преваспитавања а у циљу ревидирања односа према варварској Русији подигао на највиши ниво.

Александар Вучић, наравно, има свог шефа - белог дементног поглавицу који седи у Вашингтону, као што и његов посилни, Драган Ђилас, има свог, који седи на Андрићевом венцу.

Александар Вучић, наравно, има свог шефа - белог дементног поглавицу који седи у Вашингтону, као што и његов посилни, Драган Ђилас, има свог, који седи на Андрићевом венцу. Због тога од њих никада нећете чути да је увођење санкција Русији апсолутно исто што и признање независности Косова и Метохије против чега се обојица номинално изјашњавају, пошто након таквог чина Србија не би имала никакво морално право да од Русије тражи заштиту у Уједињеним нацијама, а Русија не би имала ниједан разуман ни оправдан разлог да штити наше интересе у међународној арени. **Исто тако, од двојице "заштитника" наших националних, а пре свега економских интереса, никада, али баш никада, нећете моћи да чујете да је разлика између садашње цене гаса коју плаћамо Русији у односу на тржишну, десетоструко већу, само на годишњем нивоу већа од стварне вредности свих страних инвестиција западних компанија у нашу земљу од 2008. године до данас.**

Нећете, наравно, чути ни да су све западне инвестиције у Србију плаћене нашим новцем, кроз накарадну политику субвенција, чиме смо постали једина земља на свету која чак није ни продала своју економију странцима, већ је својим парама платила да је они потпуно преузму, као ни то да би, у случају да гас набављамо по садашњим тржишним ценама, 80% српског буџета ишло само на ову намену. Нећете чути ни да се само вредност рудног богатства на Косову и Метохији, које након санкција Русији ни у једној варијанти не може бити део Србије, процењује на преко хиљаду милијарди долара. У ову рачуницу, наравно, не књијимо срамоту која би увођењем санкција Русији била Србији нанета за сва времена.

У питању је двојац опаких намера, који под плаштом бриге за стварну, а не некакву митску Србију, наизглед обилазним путем, преко увођења санкција Русији, покушава да изврши коначну, формалну предају Косова и Метохије у руке албанских терориста, односно САД ако вам се тако више свиђа а и тачније је, а Србију и њену енергетску, војну и економску, а тиме и политичку будућност, у потпуности ставе у руке и на милост и немилост западних, нама непријатељских политичких структура.

Вучић и Ђилас, дакле, нису никакав међусобно и у земаљску Србију и њен народ заљубљен пар. У питању је двојац опаких намера, који под плаштом бриге за стварну, а не некакву митску Србију, наизглед обилазним путем, преко увођења санкција Русији, покушава да изврши коначну, формалну предају Косова и Метохије у руке албанских

Двојац опаких намера

Пише: Драган Добрашиновић
четвртак, 13 октобар 2022 16:41

терориста, односно САД ако вам се тако више свиђа а и тачније је, а Србију и њену енергетску, војну и економску, а тиме и политичку будућност, у потпуности ставе у руке и на милост и немилост западних, нама непријатељских политичких структура. Санкције Русији су само пречица за остваривање овог наума и коначно усидравање оскрнављеног "будућности српске брода" у мочварну вашингтонску луку. Дакле, Александар Вучић - формално капетан тог залуталог брода, Драган Ђилас - његов мали од палубе и српски народ, његов идентитет, историја и будућност који се гуше у мрачном и мемљивом потпалубљу, то је стварна слика Србије без Косова и Метохије на путу ка вашингтонској луци који води преко увођењу санкција Русији.

Да би та слика оживела, неопходан је додатни напор који се састоји у томе да поменути двојац, пошто Александар Вучић сам то очигледно није у стању, убеди преосталих 90% Срба да им свако добро долази од оних који су их убијали, рушили им куће, фабрике, мостове и градове, а свако зло од оних који су их штитили колико су могли и како су знали и умели. И наравно, да на ту лаж пристанемо и не супротставимо јој се свим својим снагама.